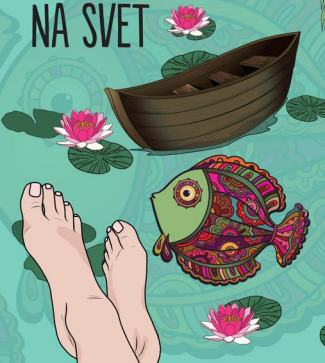

SILVIA BYSTRICĀNOVĀ

BOSĪ SME PRIŠLI NA SVET

Silvia Bystričanová

Bosí sme prišli na svet

Silvia Bystričanová

**Bosí sme prišli
na svet**

slovar

Copyright © Silvia Bystričanová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3580-4

*Túto knihu venujem všetkým, ktorí kráčajú,
aj keď nevládzu.
Všetkým, ktorí nezabudli, že prišli bosí na svet, a pamätajú,
že láska je to, na čom záleží.*

Prológ

Všetci si ho budú pamätať ako muža s člnom. Ľudia v jeho okolí o ňom nevedeli takmer nič, ale všetci ho poznali po mene a vážili si ho. Teodor Karón miloval svoj rybník a snáď nebolo dňa, keď nevstúpil do svojho člna. Medzi ľuďmi kolovalo množstvo legiend aj nesúrodých faktov, ale ak by ste o ňom chceli vedieť naozaj pravdu, museli by ste si k nemu sadnúť do člna. Nie raz, ale niekoľkokrát. Tak ako tu urobil Vincent Borovský, ktorý to vôbec nemal v pláne, ale napriek tomu strávil v Teodorovom člne chladné jarné rána aj letné popoludnia, keď nedýchatelný vzduch nad rybníkom rozmazane zrkadlil prizerajúcu sa oblohu.

Ex nihilo nihil fit

(Z ničoho nič nevzniká)

Vincent pracoval takmer pätnásť rokov na rovnakom mieste v tej istej pracovnej pozícii a jeho šatník sa nápadne podobal šatníku jeho otca. Nebol v tom úmysel, len jeho neobľomná ľahostajnosť a nekonkrétny vzťah k móde a k odievaniu. Považoval sa za šťastného človeka, ktorému život poskytoval stabilitu a viac-menej prebiehal, tak ako si to naplánoval, a ani žiadne výrazné udalosti mu doteraz neskomplikovali jeho ustálený spôsob života. Až dnes ráno. Vstal v rovnakom čase ako zvyčajne, posteľ nechal rozostlanú, pretože prichádzal z práce domov v čase, keď si už opäť mohol bez výčítiek svedomia ľahnúť, a naboso vykročil do kuchyne, kde zautomatizovanými pohybmi postavil na stôl šálku na svoju každodennú rannú kávu. Trpezlivo čakal, kým v kanvici zovrie voda. Rád sa díval, keď sa v bode varu začali tvoriť bubliny poskakujúce vo vlastnom vodnom svete, ale dnes sa zapozeral ako si inak a kávu si nezalial. Zostal nepohnuto stáť a jeho zrak sa zapichol tam, kde blednú sny a odhodlanie sa stráca v stereotyp, kde človek na chvíľu začne pochybovať o sebe samom a začne si klásť otázky, na ktoré si netrúfa odpovedať. Vincent vyhorel ako suchá tráva v horúci letný deň.

Dlho sa díval na kvapky vody stekajúce po stenách kanvice a až chlad, plaziaci sa od chodidiel po nohách až ku krčnej chrbtici, ho prebral z nečakanej strnulosti. Vincent si na okamih myslel, že jeho nehybnosť je trvalá a veľmi opatrne si sadal na najbližšiu stoličku. Cítil sa ako kvapka v mori, ktorú každú chvíľu pohltí oceán a stratí sa v anonymite miliónoch iných kvapiek. Vedieť, čo sa stane, a nemôcť tomu zabrániť, je desivé a zároveň myseľ oslobodzujúce. Nechcel sa dostať v prúde do hĺbín oceánov, chcel inam, ale nevládal sa brániť. Cítil tlak unášajúceho morského prúdu a odrazu mu prišlo nevoľno. Nečakane ho naplo a vyvracal sa rovno na kuchynský stôl. Akoby mu bolo zle zo seba samého. Plytko dýchal a vedome sa nepozeral na vlastné vývratky. Vedel, že by ho opäť naplo. Až v tejto chvíli dokázal oceniť matkinu nutkavú potrebu dať v jeho kuchyni na stôl obrusy a meniť ich nielen, keď sú špinavé, ale aj tematicky, s každým ročným obdobím. Zhrnul okraje obrusu a vtlačil ho do nádoby na smeti. Mysľou mu prebehla myšlienka, do ktorého zberného kontajnera asi patrí takýto odpad. *Bioodpad? Použitý textil? Odpad.* Vošiel do kúpeľne, osprchoval sa a malátny odišiel do práce. Možno iba preto, že to robil posledných pätnásť rokov. A možno ho k tomu donútil vytrénovaný zmysel pre povinnosť. V tej chvíli nad tým nepremýšľal. Vlastne nepremýšľal nad ničím. Proste len prišiel do práce. Pracoval ako jeden z troch zverolekárov na vyhľadávanej klinike, ktorú vlastnil Dušan, spolužiak z vysokej školy. Vzájomne si vyhovovali, pretože Vincentova pracovitosť a priateľský vzťah k zvieratám aj k ich majiteľom dopĺňali šéfovi schopnosť zohnať, vybaviť a zariadiť. Dušan sa skúmavo pozrel do Vincentovej tváre a to, čo videl, ho znepokojilo. Inokedy usmiaty Vincent dnes pôsobil ako duch. Priesvitný, s poslednými zvyškami energie.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa Dušan, ale zároveň sa odpovede obával. Videl ju totiž na jeho tvári.

„Vlastne ani neviem,“ úprimne odpovedal Vincent, zviezol sa na stoličku a zapichol pohľad do neurčitého bodu na stene.

Dušan zatvoril notebook, nadýchol sa a po chvíli váhania sa rozhodol počkať na Vincentove ďalšie slová. Niekedy je to najlepšie riešenie. Trpezlivo ticho čakať. Možno práve vtedy sa dozvieme najviac.

Vincentove prázdne oči sa vyhýbali jeho pohľadu, ale napriek tomu sa rozhovoril.

„Mal si niekedy pocit, že tvoj život je prázdny a jednotvárny?“ Až teraz sa pozrel na Dušana.

„Akože prázdny? Ved...“

Vincentov monotónny, no naliehavý hlas nedovolil Dušanovi dokončiť myšlienku.

„Prázdny napriek všetkému, čo dobré robím. Pre seba aj iných,“ upresnil.

Dušanova tvár sa zrazu rozjasnila. Široko sa usmial, náhlivo vstal a čosi hľadal v zásuvke už na prvý pohľad drahej komody.

„Ten starúch to vedel. Vedel, vedel,“ šomrajúc opakoval viac-menej pre seba a úsmev mu ani teraz nemizol z tváre, ba občas sa pomedzi slová aj pochechtával.

„Čo je to dnes, preboha, za deň? Obom nám naraz preskočilo?“ poznamenal cynicky Vincent.

„Kam som to dal? Bolo to tak dávno,“ rozprával Dušan ďalej a zámerné si nevšímal Vincentovu poznámku.

Víťazoslávne sa usmial, keď našiel pokrčenú vizitku s telefónnym číslom a podal ju Vincentovi.

„Zavolaj na toto číslo a zarezervuj si izbu. Je to súkromný penzión na konci sveta. Tam ti už povedia, kde ho nájdeš.“

„Koho?“ Vincent sa zvedavo pozrel na vizitku a potom na Dušana.

„Stačí, keď sa v penzióne opýtaš, kde nájdeš Teodora. Teo ho nikto z domácich neoslovuje. Zapamätaj si to. Firemný mobil nechaj tu, nejako si tvojich pacientov rozdelíme. Choď už!“

Vincent vstal a poslušne zamieril k dverám. Nemal energiu vypytovať sa. V tej chvíli bolo jednoduchšie nechať o sebe rozhodnúť niekoho iného, kamaráta, ktorý ho mal naozaj rád. Nenáhlym krokom zamieril k autu, odovzdane sa pozrel na vizitku a vyťukal číslo.

„Penzión u Milušky,“ zvonivý ženský hlas mu na okamih dodal stratenú energiu a zhlboka sa nadýchol.

„Dobrý deň, Borovský. Chcel by som si u vás rezervovať izbu.“

„Nech sa páči. Odkedy a na koľko dní?“

Otázka ho zaskočila. Nepremýšľal nad tým. *Aký dlhý čas človek potrebuje, aby našiel zmysel života?* Rozhodol sa žene povedať pravdu.

„Vlastne ani neviem,“ odmlčal sa a pokračoval, „viem len to, že sa mám opýtať na nejakého Teodora.“

Žena so zvončekovým hlasom povedala len neurčité „ahá“ a vzdialený škrabot ceruzky mu prezradil, že si niečo zapísala. Viac sa ho na nič neopýtala a hlasom, ktorému sa neodporuje, dodala: „Príďte hocikedy. Cez deň, v noci, na tom nezáleží. Mám slabý spánok, stačí dvakrát zazvoniť.“

Vincenta jej reakcia prekvapila, chcel sa jej ešte na niečo opýtať, ale rozmyslel si to a zmohol sa len na obligátne: „Ďakujem!“

V tej chvíli sa rozhodol. *Pôjdem hneď, nemá význam čakať. Zastavím sa doma po nejaké veci a pôjdem.* Zbalil si len to najnevyhnutnejšie, pribalil do tašky aj pár kníh, na ktoré v posledných mesiacoch nemal čas, a poobzeral sa nervózne po byte, ktorý sa mu dnes zdal akýsi cudzí. Načiahol sa aj po notebooku, ale raz-dva pochopil, že by bola hlúposť pracovať, keď sa nedokáže sústrediť, a nechal ho ležať na stole. *Veď som o dva-tri dni doma.* Ešte raz rýchlo prebehol očami po byte, či na niečo nezabudol. To, na čo sa roky díval, ho vyľakalo. Uvedomil si, že nemá doma nič, čo by si bytostne žiadalo jeho prítomnosť. Nemal črepníkový kvet ani rybičky, ani jedlo v chladničke, ktoré by sa mohlo pokaziť. V jeho byte bolo sterilne čisto vďaka matkiným častým návštevám, ktoré si niekedy všimol až vtedy, keď ho v skrini na vešiakoch čakali ožehlené košele. Zabuchol za sebou dvere, zadal do navigácie v aute údaje, ktoré našiel na vizitke, a vyštartoval za Teodorom, ktorého síce nepoznal, ale nutkavý pocit a zvedavosť ho hnali do neznáma.

Amicitia nisi inter bonos esse non potest

(Priateľstvo môže byť len medzi dobrými ľuďmi)

Penzión u Milušky ho milo prekvapil. Bol to rodinný dom, ktorého poschodie majiteľkin manžel prerobil po odchode detí z domu na izby pre hostí, aby zamestnal ruky aj myšlienky svojej manželky, ktorá sa zrazu cítila nepotrebná. Prenajímali izby viac-menej stabilným hosťom, ale občas sa stalo, že k nim zabľúdil aj niekto cudzí. Neznámych však čosi spájalo. Všetci prišli hľadať Teodora. Vincent dvakrát zazvonil na zvonček, aký používali v šľachtických anglických rodinách na privolanie služobníctva. Miluška vyplávala z útrob domu a privítala hosťa širokým úsmevom, ktorý sa na nič nehral. Neskrývane, ako to vedia len ľudia na vidieku, si ho premerala od hlavy po päty, pohľadom sa zastavila na jeho tvári a s povzdychom skonštatovala:

„Ste iný ako tí pred vami.“

Vincent sa nechápavo pozrel na ženu, ktorá mu energiou pripomínala Helenu Růžičkovú vo svojich najlepších rokoch a tvárou jeho plavovlasú tetu Vierku s dokonalou pokožkou. *Zvláštna kombinácia*. Dnešok sa mu zdal celý absurdný a nechtiac sa uškrnul. Na chvíľu si pomyslel, že je to len sen režirovaný Stanleyom Kubrickom a on sa o chvíľu spotený

zobudí. Pre istotu sa štipol do ušného lalôčika, aby sa uistil, že nespí. Nespál.

„Ako to myslíte, že iný?“ visel na nej pohľadom.

„Nie ste taký zničený ako ostatní,“ skonštatovala, a tým, ako rázne sa otočila, mu dala najavo, že otázku zodpovedala a teraz je na rade on. Vzala kľúče a vystupujúc po schodoch sa ho priamo opýtala: „Ste slobodný alebo rozvedený?“ Ani na okamih neuvažovala o inej možnosti, pretože mala ľudí prečítaných po prvých vetách rozhovoru.

„Slobodný,“ nezdráhal sa a odpovedal na jej zvedavú otázku ako dobrý žiak pred tabuľou. Pozrel sa na ňu pozornejšie a nemohol si nevšimnúť, že sa spokojne usmiala. Akoby svojím statusom slobodného muža stúpil u nej výrazne na cene.

„A máte...“

„Daj mladému pánovi pokoj, Miluška,“ rázne ju umlčal manžel a ona na Vincentovo prekvapenie poslušne stíchla. Na prvý pohľad boli komickou dvojicou, pretože šlachovitá štíhla postava Miluškinho muža pôsobila vedľa jej korpulentných rozmerov smiešne a spojiť takéto nesúrodý pár sa Vincentovi zdalo absurdné. Ale len dovtedy, kým ju manžel bez hanby nešľapal šľavnato po zadku a neusmial sa na ňu. Vincent mu ten jeho spokojný úsmev závidel. Zrazu mu ich vizuálne nerovnocenné partnerstvo dávalo zmysel. Oveľa hlbší ako očakával. Medzi nimi to aj po rokoch iskrilo a bavilo ich vzájomne sa dotýkať. To sa tak často nevidí.

Vincent s tichou vďakou v očiach podal vidieckemu mužovi ruku a predstavil sa. Vo chvíli, keď si stisli dlane, obaja pocítili nečakanú spriaznenosť.

„Prišiel za Teodorom,“ oznámila Miluška manželovi, akoby táto informácia všetko vysvetľovala.

„Aha,“ hlas mu nečakane zmäkol. Muž sa zapozeral kamsi ponad Vincentovo plece, úmyselne sa vyhýbajúc jeho očiam. Akoby ho nechcel konfrontovať s tým, čo si myslí. Viac vedieť nepotreboval, a tak sa ticho stratil v útrobach domu.

Miluška odomkla izbu pre hostí, pootvorila okno a pyšne sa porozhliadla, spokojná s výsledkom. Nábytok vyrobený

manželovými rukami a jej vlastnoručne zhotovené kvetované vankúše, závesy a poťahy na stoličkách dodávali miestnosti nádych romantiky. Vzrušene sa pozrela na nového hosťa a nedočkavo čakala na jeho pochvalné slová. Keď neprichádzali, vypýtala si ich sama.

„Čo povieť? Nie je to tu krásne?“

„Asi áno. Nevyznám sa v tom,“ povedal popravde, pričom ju ani najmenej nechcel uraziť, ale keď zbadal, ako sa jej z tváre pomaly vytráca úsmev, rýchlo dodal, „ale mojej mame by sa tu veľmi páčilo.“

Usmiala sa. Nesklamal ju. Vedela, že ho prečítala správne. Dobrý človek.

„Bielizeň vymieňam raz za týždeň a uteráky každý druhý deň alebo podľa potreby.“

„Nezdržím sa dlho. Deň, dva.“

Žena sa naňho zhovievavo pozrela a mala chuť zasmiať sa, ale premočila sa. Zhlboka, tam, kde matky ukrývajú svoje stony, sa nadýchla a pokojne odvetila:

„Ako povieť. Možno si to rozmyslíte.“

V tóne jej hlasu bolo niečo blahosklonné. Takto sa rozprávajú ľudia, ktorí sú o generáciu starší, skúsenejší, ale ich veľkorysosť ponechať mladším svoje rozhodnutia a omyly im pridáva do hlasu štipku dobre ukrytého sarkazmu. Ešte raz sa poobzerala po izbe a spokojne vypochoďovala, oznamujúc mu narýchlo už vo dverách:

„Raňajky sú od siedmej do ôsmej.“

„A ak to nestihnem? Ak sa nezobudím do času raňajok, dostanem ich aj neskôr?“ pokúšal sa vyvolať v nej pocit viny a primerane sa aj zatváril. Unavene, chronicky nevyspato a náležite smutne. Nikdy nemal potrebu vzpriečiť sa obmedzujúcim pravidlám, aj keď ich nemal rád. Proste len chcel ráno dlhšie spať. Zrazu si uvedomil, že pravidlá sú vstupnou bránou k stereotypnému životu, a ten ho predsa doviedol až sem, aj keď zatiaľ netušil, čo tu vlastne hľadá.

„Stihnete,“ povedala to s takou presvedčivosťou v hlase, že sa jej neodvážil odporovať.

„Tak dobre,“ tichým rezignovaným hlasom jej naznačil, že už by bol rád sám, ale náhle si to rozmyslel a opýtal sa: „Prosím vás, povieťe mi, kde nájdem pána Tea?“

„Nikdy ho neoslovujte Teo, nemá to rád,“ povedala rzným zvučným hlasom, potom jej pohľad zmäkol a pokračovala, „všetci ho voláme Teodor. A ak chcete, ráno vás k nemu odveziem.“

„Budem rád,“ povedal popravde a konečne položil batožinu na koberec s kvetinovým vzorom. Zahľadel sa pani Miluške do očí dlhšie, ako bolo slušné, a ona mu to dovolila. Vzácná chvíľa, v ktorej si uvedomil nečakanú spriaznenosť a úsmevom jej dal najavo svojej sympatie. Bola mu v tej chvíli veľmi blízka a tento magický pocit blízkosti mu nedovolil pohnúť sa, akoby mu niekto pumpoval do krvi človečenstvo v tom najčistejšom zložení. A on ho zrazu veľmi zreteľne uvidel aj v jej tvári. Zvyčajne na takúto chvíľu rýchlo zabudneme, no objavený pocit sa vynorí pri každom stretnutí s týmto človekom.

Ak Vincent návštevu tohto miesta doteraz chápal len ako bláznivý úlet, spôsobený vyčerpaním a stratou ilúzií, od tejto chvíle začal byť zvedavý. Na miesto, kam prišiel, aj na neznámeho záhadného muža. *Kto je Teodor?*

Magnus homo facit magna vestigia

(Veľký muž robí veľké stopy)

Večer nemohol zaspať. Prehadzoval sa na posteli, ale vôňa rozťahujúca svoje telo po celej izbe ho pomaly uspala. Spočiatku nedokázal vôňu definovať, vedel však, že ju odkiaľsi pozná. Vo chvíli, keď ho spánok bral na ruky, spomenul si. Takto voňalo v babičkinom dome. Vôňa levandule, ktorá vykĺzla z babičkinej skrine vždy, keď ju otvorila. Nevedomky sa usmial a zaspal hlbokým spánkom. Ráno ho nedokázal zobudiť ani slnečný lúč, predierajúci sa závesom na okne, ani kohút, ktorý dnes kikiríkál o niečo dlhšie ako inokedy, ani intenzívne škvŕkanie v žalúdku. Otočil sa na druhý bok a až intenzívny pohľad očí, upierajúcich sa mu do tváre, ho konečne vytrhol zo spánku.

„Dobré ráno,“ povedala Miluška, odhrnula záves a s rukami vbok sa postavila tesne vedľa postele.

„Dobré,“ dostal zo seba prekvapený Vincent, vytiahol si pocitívny paplón z peria až k brade a čakal, čo sa stane. Mal pocit, že sa ocitol v komédii Zdeňka Trošku, a táto nástojčivá žena ho poľahky vyťahne z postele a bude chcieť, aby... Nechcel domyslieť, čo by mohlo nasledovať po *aby*, ale toto bizarné prebudenie ho načisto prebralo zo spánku. „Stalo sa niečo?“ opýtal sa opatrne, ležiac stále v posteli.

„Čo by sa malo stať? Len to, že je ráno. Slúbila som vám, že vás odprevadím k Teodorovi, a ja nemám na vás čas celý deň.“ Rozhodila prudko doširoka rukami a Vincent sa na okamih preľakol, že z neho strhne paplón ako z decka, ktorému sa nechce ísť do školy. Miluška sa zvrtila na odchod a vo dverách ešte zamrmlala: „Raňajky sa podávajú do ôsmej, máte na to už len pol hodiny.“

Vincent pomaly vstal z postele, uvedomujúc si, že v tomto dome sa všetko myslí doslova. Aj to, že raňajky sa podávajú presne do ôsmej. Podišiel k oknu, otvoril ho a jarný vzduch ho prekvapil svojou intenzitou. Vošiel mu do pľúc a urobil mu dobre. Na prístupovej ceste uvidel odstavenú malú dodávku a pod ňou Miluškinho manžela, ako si píska a prezerá si zablatený podvozok a blatníky. Rýchlo si umyl zuby a ostatné nechal na neskôr. Obliekol si veci prehodené ledabolo na stoličke, vlasom nevenoval pozornosť a zbehol po schodoch do miestnosti, ktorá slúžila ako jedáleň, ale aj spoločenská miestnosť. Ako sa neskôr dozvedel, Miluška nazývala túto miestnosť parádnou izbou.

„Dáte si vajíčka natvrdo a slaninku alebo praženicu a párky?“ opýtala sa, kým mu do bodkovanej šálky liala teplý čaj.

„Mne je to jedno,“ povedal nevýrazným hlasom, posadil sa k stolu, odlomil si kúsok čerstvého chleba precízne nakrájaného a poukladaného v košíku a vložil si ho do úst.

„Ako vám to môže byť jedno?“ Opäť si dala ruky vbok, čo pochopil ako jej charakteristický postoj, ktorým deklarovala svoju dominanciu.

Neodpovedal. Neschopnosť vybrať si zrejme spočívala v tom, že veľa rozhodnutí zaňho v detstve urobila jeho matka. Musel si priznať, že aj v neskoršom období. Videl na pani Miluške, že je rozhodnutá čakať, kým si nevyberie. „Tak dobre. Vajíčka natvrdo a párky,“ krátko sa usmial a čakal, či ju tým aspoň na chvíľu nezaskočí. Premiešal jej ponuku, a to bol spôsob jeho výberu. Nájst' iné, ako ponúkajú. Aspoň pre dnešok.

Nahlas si vzdychla, položila pred neho raňajky a zašomrala si popod nos: „S tebou bude mať Teodor veľa práce.“

Vincent na jej šomranie nereagoval. Zbavený ctižiadostivosti mať posledné slovo, pustil sa mlčky do raňajok a občas sa pozrel úkosom na paniu domu, ktorá sa venovala upratovaniu kuchyne. Kúskom chleba povytieral tanier presne o ôsmej. Usmial sa svojej neplánovanej presnosti.

„Ideme?“ Odhodila zásteru a s úsmevom letušky si teatrálne potukala na náramkové hodinky.

„Áno,“ poslušne ju nasledoval až pred dom, kde si vymenil s jej manželom tichý pozdrav a Vincent odovzdane nastúpil do auta.

Miluška stiahla okno, vyklonila sa, aby ju manžel mohol pred odchodom pobozkať na líce. Po pár metroch jazdy spomalila a zakričala: „Pre blato už nevidieť farbu auta. Keď sa vrátim, mohol by si ho umyť.“

„Mohol,“ povedal nahlas, aby ho počula, a potom to zopakoval o niečo tichšie pre seba. „Mohol.“

Vincent sa pousmial. *Mohol*. To slovo mal rád. *Nie je v ňom ani áno, ani nie. Je to len príslub. Také tapákovské. Bolo by pokosiť.*

Miluška počas jazdy rozprávala o tom, ako sa v tomto kraji nedarí ovocným stromom, a ponúkla Vincentovi aj vlastnú hypotézu, prečo sa to deje. Tvrdila, že je to preto, aby miestni ľudia prestali vysádzať sadovnicke dreviny, ale opäť nasadili pôvodné druhy stromov. Hraby, duby, buky. Vraj im to príroda trpezlivo hovorí a ľudia aj tak idú tvrdohlavo proti nej.

„Je viac ako jasné, kto v tomto tichom dlhoročnom boji zvíťazí,“ podotkla a kútiky úst jej na okamih ochabli v smutnom poznaní víťaza.

Počúval ju, ale nezapojil sa do debaty. Občas sa na ňu pozrel, aby nepôsobil neúctivo, ale nevedel, čo má na to povedať. V stromoch sa nevyznal. Aj keď sa ju snažil aktívne počúvať, jeho sústredenie sa kamsi vytrácalo. Bol jej vďačný, že od neho neočakáva spoločenskú konverzáciu a rýchlo pochopil, že Miluška si vystačí s monológom a spolujazdca potrebuje len ako nenáročného poslucháča.

Cesta sa kľukatila ako telo hada, dalo sa čakať, že to dá čerstvo naplnenému žalúdku zabráť, ale Miluška šoférovala tak,